
Казімір Камейша

...Якая мая пазіцыя?

Мяне ратаваць ува мне!...

Камо градзешы, мой Народ

ДУША

Глумнее часу дзікі шал,
І глухне ў ім мая малітва.
О, як спустошана душа,
Нібыта поле пасяля бітвы.

У ёй зьвідна і дацямна,
Нібы на скрыпцы той бядачай,
Яшчэ трымціць адна струна
І тая несціхана плача.

Безабаронная яна,
І гэтым цешацца глумліўцы.
Хоць жыць нанова пачынай,
Каб зьдзеку гэтага пазбыцца.

Цурайся здрадлівых вачэй.
Бунтуй, як доля не хацела б,
Пакуль ты чыстая яшчэ,
Пакуль трымаешся у целе.

* * *

Стагнаў і ветрам бег у полі,
Крычаў, хоць закрывалі рот:
— Камо градзешы, мая Доля,
Камо градзешы, мой Народ.

Твой шлях бядой пераараны,
Падбіты болем кожны крок.
І што нам там наканавана,
Куды гукае нас прарок?

Ірвецца зноў з грудзей пакутных
Малітва даўняя мая:
«Калі ёсьць ты, усемагутны,
Чаму такі нямоглы я?»

РЫНАК

А як жыву, пытаць дарэмна,
Бо не паверыць аніхто,
А як жыву?
Жыву сярэдне,
Але сярэдзінай ня той.

Мой боль на вагах, не, ня ўзважыш,
Ды ты спытай у жабрака.
— Жыцьцё сярэдняе, — ён скажа —
Сам пасярэдзіне. А як жа,
А торбы, бачыш, пабаках.
І я даўно ўсё кінуў-рынуў,
Бягу, куды жыцьцё піхне.
Як той удаў, глытае рынак.
З нутром і торбамі мяне.

Усім тут клопату даволі,
Ці ты ціхмяны ці настыр.

За што, скажы, гандлярка-доля,
Імчыш мяне ты ў гэты вір?

Я ўсё прадаў на той таўкучцы:
Гадзіннік, ровар і дуду.
Пайшоў ні з чым, хай бачаць людцы.
Сабе пакінуўшы жуду.

Прадаў і баразёнку з плугам,
Прадаў і люльку, і тытунь.
А разам з порткамі — папругу,
А разам з ботамі — вярсту.

Я ўсё прадаў за тое выйсьце,
Якога так і не займеў.
Сумленьне ж маю, як і меў.
Няўжо й яго прадам калісьці,
Маю сьвятую нерухомасьць?

ПАЗЦЫЯ

І праведнікі і паліцыя
Пытаюцца зноў у мяне:
— Якая твая пазіцыя?
— Такая яна ў мяне,
Нібыта ляжу ў труне.

Адпеты хлусьнёю квяцістаю
Хаўтурна,
няўмольна,
зьячэў,
І справа, і злева заціснуты,
Падважаны зьнізу яшчэ.

Што ўзяў я сабе заміж гонару?
Адно толькі: дзікі мой страх.
Гайнёю за мною гоняцца
Выдаткі,
падаткі
і штраф.

Цярпеньня мне зноў пазычылі.
Мяне яно цісьне і гне.
Якая мая пазіцыя?
Мяне ратаваць ува мне!

ФЕЙЕРВЕРК

0, гул відовішча шалёны.
Студэнцік, франт і сонны клерк,
Праз вулкі, плошчы і газоны, —
Усе бягуць на фейерверк.

Ну, што ж, пацешымся, як трэба,
Прэм на сьвятло, як матылі.
Успыхне, расквітнее неба—
І зноўку цёмна на зямлі.

Само жыццё па гэных мерках,
Як ні круці і ні вярці,
Яно як выбух фейерверка:
Успыхне й тут жа адляціць

Якія сьветлыя хвіліны!
Крычаць клаксонамі машыны.
І хтось цнатліўку абдымае,
Бо дома часу ён ня мае.
Крычыць мая суседка Верка —
Ёй горача ад фейерверка.

Усё ён высьвеціць сягонья:
Дарогу, прорву і ману.
І зноўку даўні страх агорне,
Што мне бяды не абмінуць,

Што з ёй сустрэнемся мы недзе,
На самай блізкае вярсьце.
А неба не згарае ледзьве,
А неба кветкамі цьвіце.

І вось ужо за трэцім залпам
Такія кветкі расьцьвілі!
Глядзіш, і нехта скажа заўтра:
— А добра ўчора мы жылі
Ішлі туды, куды піхалі,
Самім сабе салютавалі.
Інакш мы, пэўна ж, не маглі.

* * *

Болю нам не малавата,
Ты ня вер у гэты зман.
Зноў нясе свой грозны атам
Новы век,
Як атам-ан.

Мне яшчэ баліць былое
І, відаць, не адбаліць,
Што заплямлена manoю,
Цяжка праўдай адбяліць.

Я пра ціш і пра лагоду,
Хай нам згоды Бог дае.
Хай і сум,
скаваны лёдам,
І зімою адтае.

